

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **JUDr. J. K., M. Jur., Ph.D.**, zastoupen JUDr. Ing. Liborem Morávkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Martinelliho 335/10, Praha 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kapitána Jaroše 1926/7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2017, č. j. 30 Af 16/2015 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného částku 4114 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ing. Libora Morávka, Ph.D., advokáta, se sídlem Martinelliho 335/10, Praha 9.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 23. 12. 2014, č. j. ÚOHS/R384/2014/IN-27415/2014/311/JZm, zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného (dále jen „stěžovatel“) ze dne 20. 10. 2014, č. j. ÚOHS-V189/2014/IN-22172/2014/440/PŠk, kterým dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v relevantním znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ve spojení s § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím částečně odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí informací ze dne 22. 9. 2014, v níž žalobce žádal o poskytnutí informace o počtu podaných podnětů v oblasti zneužívání dominantního postavení v časovém období od 1. 4. 2014 do 31. 8. 2014. Nadto dále žádal, aby u všech podnětů, které byly takto podány, byly poskytnuty ještě další informace, a to datum obdržení podnětů stěžovatelem (postačovalo uvedení měsíce), proti jaké společnosti či jiným osobám daný podnět směřoval, jaký je aktuální stav šetření daného podnětu, tzn. sdělení, zda v návaznosti na takový podnět bylo zahájeno správní řízení, či zda byl podnět

odložen s tím, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují podezření na porušení zákona, či zda je daný podnět stále teprve v šetření bez dosud učiněného závěru.

[2] Proti rozhodnutí předsedy stěžovatele brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

[3] Krajský soud konstatoval, že v případě poskytnutí informací stěžovatelem na základě žalobcovy žádosti by se nejednalo o vytvoření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť stěžovatel těmito informacemi disponoval, byť v jiné formě, než žádal žalobce, a k jejich zpracování bylo třeba pouze informace vyhledat, sepsat a poskytnout; jednalo by se jen o jejich mechanické zpracování, k němuž by nebylo zapotřebí vyvinutí nepřiměřené intelektuální činnosti [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 – 32 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní rozhodnutí byla vydána v rozporu s § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, a proto v souladu s § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodnutí předsedy stěžovatele zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítl, že v řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací byly splněny obě podmínky pro aplikaci § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť požadovanými informacemi v dané formě a daném rozsahu nedisponuje ani mu tato povinnost ze zákonných ustanovení nevyplývá. Závěr krajského soudu, že se v posuzované věci jedná pouze o mechanické shromáždění údajů, u něhož nedochází k výraznější intelektuální činnosti, a nelze tedy na poskytnutí požadovaných informací hledět jako na vytvoření nové informace, je podle stěžovatele zcela chybný. Vyhledání a zpracování požadovaných informací by pro stěžovatele znamenalo nepřiměřenou zátěž, při níž by byla potřeba prostudovat množství spisů a provést mj. analýzu jednotlivých podnětů k abstrakci těch informací požadovaných žalobcem, které by nebylo možné zjistit pouhou mechanickou operací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Takový postup dle stěžovatele nelze označit za pouhé mechanické zpracování údajů, ale jedná se již o vytváření nových informací.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že při správním trestání jsou na správní orgány kladeny vysoké požadavky, které jsou srovnatelné s požadavky v trestním řízení, a prostřednictvím analogie se v rámci správního trestání použijí principy z trestního práva. Z uvedeného důvodu lze podle názoru stěžovatele dovodit, že § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím by se měl aplikovat rovněž na řízení ve věcech správního trestání. Stěžovatel provádí dozor nad dodržováním zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), v relevantním znění. Prvotní informace o tom, že dochází k protisoutěžnímu jednání,

pokračování

stěžovatel mnohdy dostává od subjektů, které se namítaného jednání dopouštějí. Stěžovatel má přitom zájem na tom, aby mezi ním a oznamujícími subjekty byla zachována odpovídající důvěra, čehož dosahuje mj. tím, že brání zveřejnění citlivých informací z jednotlivých spisů. S ohledem na uvedené by byly kladeny na stěžovatele o to vyšší nároky při analýze podnětů, k nimž se vztahuje žádost žalobce.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce uvedl, že stěžovatel z velké části opakuje svou argumentaci uplatněnou v řízení před krajským soudem. Upozornil na to, že Nejvyšší správní soud již zamítl několik téměř obsahově totožných kasačních stížností stěžovatele, přičemž se v nich jednalo o shodných skutkových a právních otázkách. V mezidobí nedošlo ke změně právní úpravy, a proto by zdejší soud měl vycházet při posuzování nyní projednávané věci ze své dřívější judikatury.

[9] Žalobce dále uvedl, že stěžovatel má plnou informační povinnost, která se týká všech informací, kterými disponuje, což odpovídá širokému pojmu „informace“ ve smyslu § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, který platí rovněž pro stěžovatele. Požadovanými informacemi stěžovatel přímo disponoval, a proto mu je měl poskytnout. Skutečnost, že tyto informace neměl v požadované formě, je irelevantní, neboť to nelze považovat za vytváření nových informací. V § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je pamatováno na situace, kdy je poskytování informací spojeno s mimořádně náročným vyhledáváním. V nyní posuzované věci nebyly splněny ani jiné podmínky pro neposkytnutí informací.

[10] Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem stěžovatele, že ke zpracování žalobcovy žádosti by bylo nutné provést analýzu jednotlivých podnětů. Žalobce totiž žádal jen základní údaje, které lze zkopírovat z příslušných spisů. Není také pravdou, že by stěžovatel musel projít stovky spisů, jak tvrdí v kasační stížnosti, neboť již v přípise ze dne 17. 10. 2014, č. j. ÚOHS-V189/2014/IN-21631/2014/440/Pšk, bylo stěžovatelem žalobci sděleno, že podnětů, jichž se žádost týká, je celkem 24.

[11] Připomněl také, že při rozhodování o poskytnutí požadované informace se výlučně použije zákon o svobodném přístupu k informacím. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, není v této oblasti přímo použitelným právním předpisem. I přesto z uvedené směrnice vyplývá, že výtahy z existujících dokumentů se nepovažují za vytváření nových informací a také to, že správní orgány by měly žádosti o poskytnutí informací vyřizovat příznivě.

[12] Žalobce konstatoval, že v nyní projednávané věci se nejednalo o vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť stěžovatel měl jen zpracovat již existující informace. Neposkytnutí žádaných informací bylo tedy v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím a stěžovatel svým

postupem zasáhl také do ústavně zaručeného práva žalobce vyplývajícího z čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[13] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele o analogickém použití trestního práva pro správní trestání žalobce konstatoval, že tato tvrzení jsou nesprávná a v projednávané věci bezvýznamná. Stěžovatel nemohl žalobcovu žádost odmítnout z důvodu dle § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Analogie s trestním řízením je v daném případě vyloučena rovněž proto, že „výluková“ ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat restriktivně ve prospěch žadatele o informace. I kdyby se měla citovaná ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím použít, bylo by podle názoru žalobce nutné informace poskytnout, neboť na jejich ochraně nespočívá žádný naléhavý společenský zájem. Dále žalobce uvedl, že argumentace stěžovatele je lichá také proto, že k částečnému odmítnutí poskytnutí informací došlo z důvodu dle § 2 odst. 4 a nikoli z důvodu dle § 11 odst. 4 či 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[14] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžejní spornou otázkou v nyní projednávané věci je, co je možné podřadit pod pojem vytváření nových informací ve smyslu 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[19] Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

[20] Kasační stížnost stěžovatele se obsahově v podstatě shoduje s kasačními stížnostmi, které stěžovatel podal již dříve a v nichž Nejvyšší správní soud řešil řízení skutkově a právně obdobné otázky týkající se totožných účastníků řízení. Zdejší soud např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 – 32, podal podrobné objasnění otázky, jejíž posouzení je předmětem také nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud nemá důvod se od závěrů citovaného rozsudku odchýlit ani v projednávané věci, neboť se

pokračování

ztotožňuje s argumentací druhého senátu zdejšího soudu a v podrobnostech na něj odkazuje, jak ostatně učinil již krajský soud.

[21] Nejvyšší správní soud tak ve shodě s druhým senátem zdejšího soudu konstatuje, že k výkladu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím již v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, zdejší soud uvedl, že „[d]anou zákonnou výlukou nelze samu o sobě považovat za rozpornou s ústavně garantovaným právem na informace. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy „povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.“ Právo na informace tedy není „bezbrhé“, zákonodárce je oprávněn jejich poskytování omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím účelnosti, potřebnosti a přiměřenosti. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s krajským soudem, že zákonodárce při přijímání zákona č. 61/2006 Sb., kterým bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím přidáno ustanovení § 2 odst. 4, těmto kritériím dostál. Sledoval z ústavního hlediska legitimní cíl, a to vyvážit právo jednotlivců na poskytování informací veřejným zájmem na ochraně povinných subjektů před nepřiměřenou zátěží, kterou by pro ně znamenalo vytváření zcela nových informací, k jejichž tvorbě či evidenci nejsou jinak povinny. Zákonodárcem zvolené řešení lze rovněž považovat za potřebné a přiměřené, byť s jistými výhradami. Pojem „vytváření nových informací“ je natolik neurčitý, že je třeba při jeho aplikaci ze strany povinných subjektů pečlivě dbát o to, aby byl vykládán ústavně konformním způsobem, tedy způsobem, který nebude nepřiměřeně zužovat rozsah ústavně zaručeného práva na informace. Obdobně již ostatně Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudcích ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, nebo ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zde konstatoval, že § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho (z ústavního hlediska legitimního) účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen ji disponovat apod.“

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal splnění podmínek pro aplikaci § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť žalobcem požadovanými informacemi v dané formě a daném rozsahu nedisponuje. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce se domáhal poskytnutí informací vztahujících se k počtu podnětů v oblasti zneužívání dominantního postavení v časovém období od 1. 4. 2014 do 31. 8. 2014. Nadto dále žádal, aby u všech podnětů, které byly takto podány, byly poskytnuty ještě další informace, a to datum obdržení podnětů stěžovatelem (postačovalo uvedení měsíce), proti jaké společnosti či jiným osobám daný podnět směřoval, jaký je aktuální stav šetření daného podnětu, tzn. sdělení, zda v návaznosti na takový podnět bylo zahájeno správní řízení, či zda byl podnět odložen s tím, že zjištěné skutečnosti nenasvědčují podezření na porušení zákona, či zda je daný podnět stále teprve v šetření bez dosud učiněného závěru. Jednalo se tedy o informace, které se vztahují k působnosti stěžovatele a kterými disponoval ze své úřední činnosti (nepochybně jsou totiž uvedeny v jím vedené spisové dokumentaci). Nelze ovšem vyloučit, že stěžovatel shledá, že některé informace nelze poskytnout, např. kvůli ochraně osobních údajů (což žalobce předvídá ve své žádosti o informace, přičemž počítá s anonymizováním takových údajů). Tato skutečnost však

nemůže vést k paušálnímu závěru o odmítnutí veškerých informací požadovaných žalobcem, tj. poskytnutí těch informací, které stěžovatel ve své dispozici má, ani k závěru, že žalobcem požadované informace nelze poskytnout z důvodu vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[23] Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není v posuzované věci ani skutečnost, že žalovaný neměl požadované informace v dané formě. Podstatné totiž je, že stěžovatel požadované informace měl k dispozici, byť v jiné než žalobcem požadované formě. Shromáždění žalobcem požadovaných údajů proto nepředstavuje vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatelem namítaná pracnost a časová náročnost zpracování již existujících informací do formy požadované žalobcem (potřeba projít cca 24 spisů a zjistit obsah podnětů) na uvedeném závěru nic nemění, neboť představuje ve své podstatě pouze administrativní a intelektuálně nenáročnou práci s již existujícími informacemi, které má stěžovatel k dispozici. Charakter žalobcem požadovaných informací je totiž takový, že k jejich zpracování není nutné použít složité analytické postupy, intelektuálně náročné myšlenkové postupy nebo výkladové metody. Stěžovatelem zdůrazňovaná náročnost zpracování a poskytnutí požadovaných informací tak je relevantní pouze z pohledu možného požadování úhrady nákladů souvisejících s poskytnutím informace (§ 17 zákona o svobodném přístupu k informacím), přičemž z žádosti žalobce je patrné, že si je tohoto aspektu vědom. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s logicky odůvodněným a o relevantní judikaturu opřeným závěrem krajského soudu, že v posuzované věci se jedná pouze o mechanické shromáždění údajů, u něhož nedochází k výraznější intelektuální činnosti, a nelze tedy na poskytnutí požadovaných informací hledět jako na vytvoření nové informace.

[24] Výše uvedené závěry plně korespondují se závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v již zmíněném rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, na který poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud totiž v tomto rozsudku mimo jiné vyslovil, že „[je] dále nutno nalézt vhodné rozhraničení mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo „vytvoření nové informace“. Dále konstatoval, že „je přitom zřejmé, že nalézt nějaké exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Lze se však pokusit alespoň o stanovení určitých bližších vodítek pro povinné subjekty. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádostí o prosté „výtahy z databází či části dokumentů“ (jejichž poskytnutí nemůže být s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odpíráno), na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“ (jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací“). Výše citovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES abstraktněji rozlišuje mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují „pouze jednoduchou operaci“, a případy, kdy představují „nepřiměřené úsilí“. Jako kýžené kritérium se tedy nabízí rozlišování mezi případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. K obdobným závěrům dospěli také autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím (Furek, A. - Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.

pokračování

2010, Praha: Linde, str. 60-61), podle nichž rozlišení obou kategorií „musí být hledáno v míře 'intelektuální náročnosti' činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“ Nutno však zároveň zdůraznit, že při rozlišování situací, kdy se ještě jedná o vyhledání (shromáždění) požadovaných informací a jejich uzpůsobení pro poskytnutí žadateli, a kdy již půjde o vytvoření nové informace, nelze vycházet toliko z pracnosti, či doby, která by byla potřebná pro přípravu odpovědi na žádost (shromáždění informací). Tyto faktory zákon zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací (§ 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Povinný subjekt pak není oprávněn bez dalšího odmítnout požadované informace poskytnout, může však po žadateli o informace chtít úhradu za takové mimořádně rozsáhlé vyhledání.“

[25] Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoli se požadované informace žalobcem ve věci projednávané druhým senátem a nyní posuzované věci v drobných ohledech lišily, podstata zůstala stejná, a proto lze uvedené závěry aplikovat rovněž v nyní posuzované věci. Nadto zdejší soud uvádí, že v případě posuzovaném druhým senátem by stěžovatel musel v rámci žalobcovy žádosti projít 20 spisů, kdežto v nynější věci stěžovatel v přípise ze dne 17. 10. 2014, č. j. ÚOHS-V189/2014/IN-21631/2014/440/Pšk, sdělil, že by musel projít 24 spisů. Tato drobná odchylka také není schopna založit odlišení se od závěrů druhého senátu.

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že poskytnutí informací požadovaných žalobcem nepředstavuje vytváření nových informací ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[27] K argumentaci stěžovatele o možnosti analogického použití § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu ke správnímu trestání lze uvést, že nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele, že by v posuzované věci bylo možné aplikovat § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se nejednalo o trestní řízení, tak jak je definováno v § 12 odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (trestní řízení podle trestního řádu), a stěžovatel není orgánem činným trestním řízení, neboť podle § 12 odst. 1 trestního řádu jsou orgány činnými v trestním řízení pouze soud, státní zástupce a policejní orgán.

[28] Otázka případného použití ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím pomocí analogie také na věci správního trestání byla v prvostupňovém správním řízení před žalovaným řešena jen velmi kuse (viz bod 13 rozhodnutí I. stupně) a v rozhodnutí o odvolání vůbec (zde se předseda žalovaného soustředil zejména na otázky spojené s interpretací § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud by tedy chtěl v dalším řízení stěžovatel uvedenou argumentaci použít, musel by velmi důkladně odůvodnit naplnění základní vstupní podmínky pro užití analogie, a sice existenci nezamýšlené mezery v právní úpravě, již je třeba překlenout. V této souvislosti by bylo třeba se vypořádat s řadou dosud ve věci

neřešených s tím souvisejících otázek (např. povaha výčtu v § 11 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; účel tam formulovaných výluk z poskytování informací; povaha výluky jako výjimky z pravidla, že informace se zásadně poskytují; srovnatelnost správních sankčních řízení, event. jiných správních řízení, třeba licenčních, a řízení trestního pro účely poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím aj.). Uvedené otázky však doposud nebyly ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem řešeny, a proto se jimi v tuto chvíli nebude detailně zabývat ani Nejvyšší správní soud (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 As 126/2016 – 32).

[29] Závěrem pak Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že zdejší soud dospěl ke shodným závěrům rovněž v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 125/2016 – 34, a ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 As 96/2016 – 36, týkající se věci s totožnými účastníky řízení jako v nyní projednávané věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Ve věci měl úspěch žalobce, přísluší mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti. Tato náhrada sestává z nákladů žalobce na odměnu právního zástupce za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti stěžovatele (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2017) ve výši 3100 Kč podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a z nákladů na náhradu hotových výdajů zástupce žalobce za uvedený úkon právní služby ve formě režijního paušálu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobci proto vůči stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení ve výši 3400 Kč, která se vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatel povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč, a to ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 31. ledna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu

pokračování